

UFO-NYTT

NYHETSBREV FRA NETI NR. 6 – 2006

Kjære medlemmer. Her kommer nyhetsbrev nr. 6 for 2006.

Ansvarlig redaktør, Kjell Arne Høviskeland, ønsker tilbakemeldinger fra dere med synspunkter på innholdet i nyhetsbrevene, kanskje dere savner noe, har eget stoff dere vil dele med andre, ros & ris m.m. Send dette til min mailadr: kaotisk6@online.no eller i brevpost: Kjell Arne Høviskeland, Rute 571, 2850 Lena. Tlf. 4734 8316. Mitt mål er at nyhetsbrevene skal bli bedre og bedre for hvert nummer som gis ut!

I dette nyhetsbrevet tar vi en liten pause fra informasjonen rundt det som har skjedd på Ufo-fronten i India i 2005, kommer mer i neste nyhetsbrev.

Vi har fra Terje Toftenes fått en oppsummering av turen til Hessdalen som alle medlemmene i NETI fikk invitasjon til.

Vi presenterer en lang artikkel om "Spitsbergen-saken 1952" der en påstått UFO krasjet. Denne artikkelen er laget av Ole Jonny Brønne i UFO-Norge og stammer fra et hefte utgitt i 1991. På slutten av artikkelen kommer en kronologisk bibliografi med kildehenvisninger. Vi takker Terje og Ole Jonny for bidragene til denne utgaven av NETIs nyhetsbrev.

Vi minner om Alternativ-messa i Oslo fredag 17.- søndag 19.november som finner sted i Valhall Arena, beliggenhet på Høvsfyr. NETI skal ha egen stand og på søndagen skal NETI-medlem Rune Øverby holde et UFO-foredrag kl.1400. Ta en tur for en hyggelig prat samt et spennende foredrag!

BRUK VÅR HJEMMESIDE JEVNLAG: www.neti.ws/test/

Mitt første besøk i Hessdalen

Det var med en smule dårlig skjult forventning vi ankom Hessdalen en fredags kveld i slutten av september. Min samboer og jeg (hun er heldigvis også bitt av basillen..) svingte inn på tunet til Ålen skisenter fem på ni etter 7 timer på veien fra Asker. Kl. ni var Erling Strand i gang i peisestua med PC og prosjektor og presenterte Hessdalen-prosjektet for 7 lydhøre tilskuere.

Erling gjør en beundringsverdig jobb. Ikke bare som pioner-forsker og initiativtager til prosjektet, men også som presentør. Umiddelbart får du følelsen av at dette er dønn seriøst. Ingen snev av ufo-feber eller fristende tolkninger, kun konsise fakta samlet systematisk slik bare en vitenskaps-tro forsker kan gjøre. Fenomenet er særdeles reelt, noe de innsamlede data ugjendrivelig bekrefter. "Lyset", som det oftest observeres som, er fotografert og målt gjentatte ganger gjennom forskningsprosjektets snart 20 årige historie. Uidentifiserbare objekter av forskjellige former er også registrert. Hastigheter på opp til 30.000 km/t er målt på radar. Masse bilder og flere videosekvenser er tatt av fenomenet med det automatiske utstyret. Wow-effekten ble påtagelig ettersom bildene rullet frem. Men noen konklusjon vil Erling ikke gi seg inn på. "Hadde jeg begynt å konkludere ville jeg ikke vært i dette lenge" sier han. Det er vel en av grunnene til at han i dag nyter anseelsen som en av verdens mest anerkjente og seriøse forskere på dette området.

Målestasjonen øverst i bakken. Foto: Terje Toftenes

Det skjer ikke like mye i Hessdalen nå som det gjorde på åttitallet. Da var fenomenet registrert i snitt 20 ganger i uka. Nå er det 20 ganger pr. år. Men uka før vi kom hadde en gjestende gruppe italienske forskere fått en tydelig registrering. De etterlot seg forøvrig noen imponerende

antennekonstruksjoner, som nå er koblet online til Italias forskningscenter for radioteleskop.

Etter Erlings grundige audiovisuelle presentasjon, bar det neste dag ut i felten for å ta forskningsstasjonen i nærmere øyesyn, dvs. semikontaineren som står trygt plassert på grunnmuren til en tidligere høyløe midt oppi bakkekammen ved dalens utløp, med godt utsyn innover Hessdalen. Inni kontaineren finnes utstyr for det meste, med radar, magnetfelt måleutstyr, spektralmåleutstyr, værmåler utstyr, for ikke å snakke om diverse video og stills kameraer som peker i flere retninger. Tre heftige datamaskiner styrer det hele og sender bilder og data til Høyskolen i Østfold (som er Erlings arbeidssted og som offisielt driver prosjektet), og selvfølgelig til Internett. "Dataene skal være tilgjengelige for alle", er Erlings beundringsverdige motto, noe han dessverre ikke deler med så veldig mange andre aktører innen samme forskningsgren.

Forsker og prosjektleder Erling P. Strand foran målestasjonen.
Foto: T.Toftenes

Så bar det på UFO-safari innover i fjellheimen. Været var vakkert, rypejegerne knallet i det fjerne og torvtustene struttet av blåbær og krekling. Hessdalen ER virkelig et utrolig vakkert sted. Det falt fristende å spøke med at naturopplevelsen i seg selv var forklaring god nok på hvorfor naboer i universet tiltrekkes... Vi ble vist steder hvor de mest kjente observasjoner var gjort, og hvor de gode utsiktspunktene var.

Lørdags kvelden ble tilbrakt på et av disse utkiksstedene - der hvor bilen og kameraparken lettest kunne medbringes. Selv om været var betenkelig varmt til å være sen september, var det godt å kripe inn i kupeen innimellom utpå natta. Dessverre åpenbarte intet uforklarlig fenomen seg denne gang, men derimot bød naturkreftene på et fantastisk lysshow - nordlyset. Det var som

å sitte i en katedral å se lyset danse ballett over himmelvelvingen. Det varte over en halv time. Heftig og vakkert. En opplevelse nesten verdt turen i seg selv.

På veien sydover neste dag konkluderte vi med at dette virkelig ER noe å skrive hjem om. En imponerende innsats av få personer har skapt genuin forskningshistorie som er blitt verdenskjent. Her i lille Norge står verdens eneste dedikerte UFO-forskningsstasjon, som drives på permanent basis! Og selvfølgelig - fenomenet - tydelig tilstede med jevne mellomrom fremdeles - like fengslende og mystisk. Bjarne, bonden i lia nedenfor forskningsstasjonen, fortalte oss om registreringen 20 juni i år, da han ved selvsyn observerte en sølvglinsende sylinter som seg innover mellom tretoppene. Likevel nesten ren rutine for en som har hatt 68 loggførte registreringer av fenomenet. Så, "the show still goes on..."

Nydelig natur i Hessdalen. Foto: Terje Toftenes

Stor takk til Erling Strand og Prosjekt Hessdalen for en kjempespennende og interessant weekend. Neste gang gir vi oss ikke før vi får sett det. Selv sitter vi igjen med en følelse av at dette bare er begynnelsen....

Terje Toftenes
27.09.06

ADVOKAT VIL HJELPE ROMVESEN-FANGER

(Dagbladet.no): Den tyske advokaten Jens Lorek, som til daglig jobber i Dresden, går nå nye veier for å øke antall klienter. Han vil nå hjelpe mennesker som mener de har blitt bortført av romvesener, skriver [Ritzau](#).

Disse menneskene har ifølge advokaten krav på erstatning fra den tyske stat.

- Det er tydelig at det er etterspørsel etter juridisk hjelp på dette området. Problemet er at folk er redde for å bli latterliggjort i retten, sier Lorek ifølge den danske avisen.

Til daglig jobber advokaten med sosial- og arbeidsmarkedslovgivning.

Lorek har foreløpig ikke vunnet noen saker innenfor sitt nye fagfelt. Det er heller ikke klart om han har mottatt noen henvendelser fra folk som har blitt bortført av romvesener, men han sier at det er store muligheter for at dette vil slå an ettersom det finnes mange rapporter hvert år om at romvesener bortfører mennesker. Ifølge tysk lov har mennesker som har blitt bortført krav på kompensasjon fra staten, og det er denne loven advokat Lorek vil bruke for å hjelpe sine framtidige klienter.

Kilde: www.dagbladet.no 05.10.06

NETI anbefaler sine medlemmer DVDèn "KORNSIRKLER" – visittkort fra det ukjente, Produsert og kommentert av Terje Toftenes, utgitt i 2005, varighet 75 min, og som er den første nordiske film om kornsirkelfenomenet. Kontakt: www.toftenes.no

Nevnte film vant en pris i utlandet i år! Vi gratulerer!

Spitsbergen-saken 1952

Av Ole Jonny Brønne

Styrtet en "flygende tallerken" på Svalbard? (Publisert i et hefte fra 1991)

I nesten 40 år har det nå versert rykter om at en "flygende tallerken" skal ha styrtet på Svalbard. Historien går ut på at norske flygere oppdaget vraket, og at det ble fraktet til Narvik - og deretter til USA - for undersøkelse. Denne undersøkelsen skal ha bragt for dagen at "tallerkenen" var oppbygd av en ukjent metallegering og at den var av ikke-jordisk opprinnelse.

Hva var det egentlig som skjedde på denne øde øygruppen for snart 40 år siden? I dette heftet skal vi prøve å gi en oversikt over saken, dens utvikling opp igjennom årene, og muligens bringe litt klarhet i hva gjelder fakta og rykter.

For at vi skal bli kjent med saken, gjengir vi her den **første kjente omtalen** av "tallerken"-styrtet, slik den fremsto i den tyske avisen **Saarbrücker Zeitung** for 28. juni 1952¹:

FLYGENDE TALLERKEN LANDET PÅ SPITSBERGEN

Gåten endelig løst? - "Sølvskinnende diskos med pleksiglasskuppel og 46 dyser i ytterkant" - Av sovjetisk opprinnelse?

Narvik, medio juni.

Norske jetjagere hadde nettopp innledet de årlige sommermanøvre over Spitsbergen. En gruppe på seks fly nærmet seg Nordaustlandet med topphastighet, hvor enheter av den antatte fienden var rapportert. Ikke før hadde flyene passert Hinlopenstredet, før forstyrrelser og knitring hørtes i samtlige hodetelefoner og radiomottagere. Selv den innbyrdes radiokontakt var umulig. Samtlige kommunikasjonsmidler i jetflyene syntes å ha blitt satt ut av spill.

Radarmerket, som under hele turen fra Narvik hadde vist "hvit", sto nå plutselig på "rødt". Det betydde alarm og at et eller annet metallisk legeme, med en peilingsfrekvens som ikke svarte til jetjagernes, var i ferd med å nærme seg.

Ved hjelp av forskjellige manøvre gjorde de rutinerte pilotene sin innbyrdes situasjon forståelig overfor hverandre, og hver av dem avsøkte horisonten med intens oppmerksomhet.

De seks jetjagerne kretset rundt en tid, uten at noe uvanlig ble oppdaget. Helt tilfeldig rettet flykaptein Olaf Larsen blikket nedover. deretter la han flyet sitt inn i et stup, fulgt av sine kamerater. På den snøhvite bakken, hvor overflaten glitret i iskrystaller, lå en sterkt metallisk skinnende, sirkelrund skive, med en diameter på mellom 40 og 50 meter.

Mellom noe tråd- og avstivningsverk i midten, raget restene av en tilsynelatende ødelagt førerkuppel opp. I løpet av de 60 minuttene jetjagerne kretset over objektet, kunne man ikke se noe tegn til liv. Man kunne ikke finne noen forklaring på fartøyets opprinnelse og art. Til slutt satte de kursen mot Narvik, for å rapportere deres merkelige funn.

Allerede få timer etter startet fem store flybåter, utstyrt med skiunderstell, og landet ved siden av den blålige stålskiven som var begravd i mer enn en meter med snø og is. "Uten tvil en av

de beryktede flygende tallerkener", uttalte den norske rakettekspert Dr. Norsel, som ikke påtok seg å bli med flybåtene. Han fastslo også hvorfor all radiokommunikasjon mellom jetjagerne var blitt avbrutt da man kom innenfor en viss avstand fra landingsstedet, og radaranlegget hadde slått alarm: Et peileapparat med en plutoniumkjerne var ubeskadiget og sendte ut en peiletone på 934 Hertz på alle kanaler - en form for radiokommunikasjon som er ukjent i alle land på jorden. En grundig undersøkelse av den flygende fjernstyrte skiven som var landet på Nordaustlandet, Spitsbergen pga. feil i mottageren, ga følgende sikre holdepunkter:

- 1. Det runde flyskroget, som var konisk formet ut mot sidene, var 48,88 meter i diameter og ubemannet.*
- 2. Det sølvskinnende, diskosformede og sirkelrunde stålskroget bestående av en ukjent metallegering, er utstyrt med 46 automatiske dyser med innbyrdes lik avstand langs ytterkanten av fartøyet. Disse dysene bringer etter antenning skiven i rotasjon omkring en sentral pleksiglasskuppel. I kuppelen finnes det måle- og kontrollapparater for fjernstyring.*
- 3. Måleapparatene og instrumentene er utstyrt med russiske tegn.*
- 4. Skivens aksjonsradius synes å være på mer enn 30000 km, og flygehøyden over 160 km.*
- 5. Fartøyet, som ligner de sagnomsuste "flygende tallerkener", har tilstrekkelig plass for høyeksplosiv- evt. atombomber.*

De norske spesialistene antar at den oppdagete skiven har startet sin ferd i Sovjetunionen. Som følge av en sender/mottagerfeil har den gått ned på Spitsbergen, der den harde landingen medførte havari. Det merkelige, fjernstyrte og ubemannede jetflyet skal ha blitt brakt til Narvik pr. skip for nærmere undersøkelse. Den tyske V-våpenkonstruktør Riedel uttalte etter en beskrivelse av diskosskiven: "Det er en typisk V-7, hvor jeg selv har deltatt i serieproduksjonen".

J.M.M.

Personen som har signert artikkelen, **J.M.M.**, har vi ikke kunnet oppspore. Avisens arkiv har ingen opplysninger som kan være til hjelp i denne forbindelse (Brev fra Willi Brill til Jon-Ingar Haltuff, 2. april 1970).⁸⁶

Artikkelen ble også publisert i **Berliner Volksblatt** den 9. juli.²

I august samme år ble historien omtalt i tidsskriftet **Der Flieger**, i en artikkel skrevet av Dr. Waldemar Beck.³ Det virker som om Dr. Becks omtale har bidratt sterkt til å spre historien videre, da senere kilder ofte henviser til ham. Artikkelen fant til og med veien inn i CIA's arkiver, via det franske nyhetsbyrået AFP.⁴

AFP's melding ble kommentert av flere aviser, bl.a. de to svenske avisene **Aftontidningen** og **Göteborgs-Tidningen** 10. august.^{5,6} De tilføyde dog at "*Norska Försvarsstaben förklarar seg emellertid inte känna til saken*".

Den første boka som nevner Spitsbergen-saken var Donald E. Keyhoe's **Flying Saucers From Outer Space** i 1953.¹² Denne ble oversatt til norsk i 1955.²⁹

La oss ta for oss historien slik vi nå har den: Vi får vite at seks norske jagerfly har vært på et øvelsestokt over Svalbard. Flygerne oppdaget en merkelig gjenstand ved Hinlopen stredet, hvor de kretset rundt i én time - og så returnerte til Narvik igjen. En norsk rakettekspert, Dr. Norsel, har uttalt seg, og en foreløpig undersøkelse er foretatt. Objektet skal også ha blitt ført til Narvik for nærmere granskning. Vi får tilslutt vite at en tysk rakettvåpenkonstruktør - Riedel - mener at det hele må være et fartøy av typen V-7 (tallerkenformede eksperimentfartøyer utviklet under den 2. Verdenskrig i Tyskland. Det er tvilsomt om noen av dem kom lenger enn til tegnebrettet).

I artikkelen i Saarbrücker Zeitung får vi oppgitt flere navn som er av interesse, blant annet den personen som etter sigende skal ha oppdaget "gjenstanden", nemlig flykaptein **Olaf Larsen**.

Når det gjelder selve objektet blir det antydnet at den kan være av sovjetisk opprinnelse. Dette er ting vi må huske på når vi går videre. Vi skal senere komme tilbake til de daværende norske flytypene og hvilke flybaser som var operative i Norge.

Fakta om Spitsbergen

Spitsbergen inngår i Svalbardøygruppen på seks større og et antall mindre øyer, med norsk suverenitet etter Svalbardtraktaten av 1920. Øygruppen ligger nord for polarsirkelen mellom 76 og 81 grader nord, ca. 930 kilometer nord for Tromsø. Øyene, ca. 62000 km² totalt, er for det meste dekket av isbreer og har ingen trær, men derimot 125 herdete arktiske vekster. Det høyeste fjellet er Mt. Newton på ca. 1700 meter.

Selve Hinlopen stredet, åstedet for det påståtte tallerkenfunnet, danner skillet mellom øyene Spitsbergen og Nordaustlandet. Det strekker seg i NNV-retning mellom 79 og 80 grader nord, med lengde ca. 120 km og en bredde på 10 km på det smaleste.

Antall beboere på Svalbard var ca. 1500 på 1950-tallet, mens det i dag er i underkant av 3500. Norge og Sovjet-Unionen har avtale om kullutvinning på øyene, og flesteparten av innbyggerne jobber her eller i annen gruvedrift som kobber og jern. I de siste årene har det vært en rask økning i turisttrafikken, og man regner med at dette blir en stor næring i årene som kommer. Tidligere var fiske- og hvalindustrien viktig, men den har minsket kraftig i betydning etter den annen verdenskrig.

Vi er nå kommet til 1954, som vel må sies å være det året det skjedde mest rundt denne historien. Harold Tom Wilkins rapporterte i boka **Flying Saucers From The Moon** at "det norske flyvåpen rapporterte at en tallerken hadde blitt observert da den landet på Spitsbergen".¹³ Med andre ord, en smule forvrent i forhold til den opprinnelige versjonen. Fart i sakene ble det først når den tyske avisen **Hessische Nachrichten** for 26. juli 1954, bringer følgende opplysninger:¹⁷

"FLYGENDE TALLERKENER" ER IKKE EVENTYR

Rapport fra det norske forsvaret om "ukjent luftfartøy" på Spitsbergen.

Først nå forbereder en undersøkelseskommisjon fra det norske forsvarets overkommando å offentliggjøre en rapport vedrørende materialprøver fra restene av en "flygende tallerken". Den skal angivelig ha styrtet på Spitsbergen for en tid siden. Lederen av kommisjonen, oberst Gernod Darnhyl, erklærte på en briefing for offiserer i Luftforsvaret: "Nedstyrtingen på Spitsbergen gav oss svært mange informasjoner. Riktignok gir den vitenskapen tallrike nye spørsmål, som ennå ikke kan besvares. Men jeg er sikker på at restene på Spitsbergen snart vil gi oss løsningen på gåten. Fremfor alt er det oppstått en misforståelse hvor det heter at det skiveformede objektet tilsynelatende skal være av sovjetisk opprinnelse. **Den er - og dette må vi understreke - ikke bygget av noen nasjon på jorden.** Den er oppbygget av et materiale som er fullstendig ukjent for samtlige eksperter som har undersøkt det - enten fordi det ikke eksisterer på jorden eller fordi det er behandlet ved hjelp av fysiske og kjemiske prosesser som vi ikke kjenner til".

Ifølge oberst Darnhyl vil undersøkelseskommisjonen først legge fram en omfangsrik rapport for offentligheten, etter at "en del fantastiske data" er diskutert med spesialister fra USA og Storbritannia. "Vi må fortelle offentligheten hva vi vet om de ukjente flygende objektene. Hemmelighetskremmeri i denne saken vil en dag kunne utløse panikk!"

Nordpolen utgangspunkt for fremmede?

De norske jagerflygerne, løytnantene Brobs og Tyllensen har siden hendelsen ved Spitsbergen vært beordret som spesialobservatører av polarområdene. De anser, i motsetning til bl.a. amerikanske fremstillinger, at flygende objekter allerede skal ha landet flere ganger i polarområdene. "Jeg tror at Nordpolområdet fungerer som base for fremmede. Spesielt i snøstormer og dårlig vær, når vi med våre fly er nødt til å returnere til våre flybaser, benytter disse luftfartøyene anledningen til å gå ned. Jeg har selv ved tre anledninger sett dem lande og ta av igjen like etter slike uvær", sier løytnant Tyllensen. "Jeg har oppdaget at de på bakken, altså etter landing, foretar en dreining om sin egen akse - en bevegelse som ligner på et lynblink. Et slikt glinsende lysskinn i stadig forandring, som forekommer når objektet er enten i fart, eller ved opp- eller nedstigning, vil hindre ethvert innsyn i hva som skjer bak denne lysveggen, spesielt på overflaten av objektet og inne i den".

Tilstrekkelig prøvemateriale

Oberst Darnhyl tror at det i løpet av de neste 12 måneder vil bli funnet en løsning på alle de tekniske spørsmålene i denne saken. I det minste vil vitenskapen ha kommet et godt stykke på vei mht. løsningen av UFO-problemet. "Vi har nå materiale for hånden som vi kan begynne med. Det betyr at laboratoriene kan starte arbeidet snarest og kanskje allerede om kort tid kan gi oss foreløpige resultater.

Norske vitenskapsmenn tror at materialet fra Spitsbergen kun kan avgi sine hemmeligheter vha. sk. atomknusing. Dette fordi det ikke forandrer seg verken ved det absolutte nullpunkt, hvor luft blir flytende, eller ved høye temperaturer - de høyeste som det er teknisk mulig å fremstille. Også enhver kjemisk behandling er uten virkning. Spesielle vitenskapelige detaljer vil imidlertid først bli frigitt etter en avgjørelse tatt på en UFO-konferanse i London eller Washington, og etter at den eventuelt har funnet sted".

Det har vakt spesiell oppsikt i den norske undersøkelseskommissjonen at ifølge en fersk melding fra svenske TV-seere, er det observert forstyrrelser på TV-mottagningen hver gang det er meldt om "flygende tallerkener" over Nord-Sverige. På denne måten håper oberst Darnhyl før eller senere å komme på sporet av kommunikasjonssystemet som disse ukjente luftfartøyene benytter seg av.

Sven Thygesen.

Nå, det var vel en forandring til det bedre, eller hva? Vraket er nå ikke lenger sovjetisk, men utenomjordisk! Og så har vi fått flere navngitte involverte personer: Lederen av kommisjonen - oberst **Gernod Darnhyl**, og de norske flygerne/løytnantene **Brobs** og **Tyllensen**. Det har ikke lyktes oss å oppspore forfatteren som skal ha skrevet denne artikkelen, Sven Thygesen. Vi har skrevet til Werner Walther i den tyske organisasjonen CENAP (Centrales Erforschungsnetz Aussergewöhnlicher Phänomene), som sendte oss kopien, men han har ikke kunnet gi oss ytterligere opplysninger.

Vi har altså nå seks personer som er navngitt: Flykaptein Olaf Larsen, rakettkesperten Dr. Norsel, våpenekspert Riedel, oberst Gernod Darnhyl, samt flygerne/løytnantene Brobs og Tyllensen.

Vi må forøvrig legge til at navnet Darnhyl blir forvansket i påfølgende artikler de neste årene; den vanligste varianten er **Darnhyl**. Dette skjer både i norske og utenlandske kilder. Det neste som skjer er at **Verdens Gang** for 19. desember 1954, bringer oss dette²⁵:

SØR-AMERIKA MELDER OM FLYGENDE TALLERKEN I NORGE!

Dementerer at den hadde russisk innskrift

Den uruguayanske avisen "El Nacional" i Montevideo har nylig med stort utstyr brakt en melding "om den norske vitenskapsmann Hans Larsen Løbergs funn av en flygende tallerken på Heligoland". Det dreier seg, sier avisen, om den samme flygende tallerken som "ble meldt falt ned i fjellene på Spitsbergen i august 1952". Herr Larsen Løberg kan fortelle at denne tallerkenen i virkeligheten falt ned i Heligoland (Hålogaland?) som er en liten øy ute i Nordsjøen, brukt av tyskerne under krigen som ubåt-base. Om Hans Larsen Løberg fortelles det at han vant en pris i fysikk i Ungarn. Avisen bringer også hans bilde.

Larsen Løberg dementerer også ryktet om at tallerkenen skulle ha russisk innskrift. Den hadde, forteller han, en diameter på 91 fot og en tykkelse på midten på ca 70 fot. I romskipets kontrollrom fant man en rekke knapper og det ble brakt på det rene at det kunne bevege seg ved hjelp av de magnetiske krefter som holder planetene på plass i verdensrommet, og disse krefter ble kontrollert av de nevnte knappene. Man fant ingen motor i romskipet, heller ikke kunne man oppdage noen sammenføyninger, sveisinger eller nagler. Overflaten utvendig var skinnende og gjennomsiktig.

Piller og tungtvann

Materialet som var brukt var lett som aluminium, men meget hardere og usannsynlig varmemotstandsdyktig. Av de småting man fant i det indre, merket man seg noe vann som var tre ganger tyngre enn alminnelig vann, og en del piller man antok var fødemidler. Det fantes også et apparat som antakelig var en radio. Det var ganske lite og uten noen antenne. Man fant også en del bøker, sannsynligvis navigasjonsbøker, med en skrift som var fullstendig ukjent. Døren til romskipet sto åpen. Like innenfor døren fant man 7 lik, forkullet til ugjenkjennelighet.

Vitenskapsmenn mener, ifølge Larsen Løberg, at det dreide seg om menn i alderen mellom 25 og 30 år, omtrent 1,65 m høye. Alle hadde fullkomne tanrader.

Strålekanon

Dr. Hans Larsen Løberg kunne også fortelle om funnet av et fullstendig ukjent våpen, en strålekanon som benytter seg av magnetiske bølger. Denne kanonen, mener han, gir forklaringen på en rekke merkelige hendelser i USA. I Wyoming, Oklahoma City, Pittsburgh og New York ble for eksempel på uforklarlig vis glassruter knust på tusener av tusener biler. Like ens må det være opplagt, sier han, at den unge flygeren Mantell, som under en flygetur meldte i sin radio om at han hadde møtt en flygende tallerken og like etter styrtet ned under forfølgelsen av den, måtte være skutt ned av denne strålekanonen.

Mannskapet brente i hjel

Grunnen til at denne flygende tallerkenen var styrtet ned, mente han, måtte skyldes at den ble utsatt for virkningene av den amerikanske vannstoffatombombens eksplosjon. Materialet i romskipet og dets apparater klarte å motstå den kolossale heten, men mannskapet brente i hjel.

Avisen, som har fått historien fra Brasil, innrømmer at den låter fantastisk, men påpeker at den ennå ikke er offisielt dementert!

VG har undersøkt i Oslo om det skulle finnes noen vitenskapsmann ved navn Hans Larsen Løberg, men alle som er spurt og som skulle forutsettes å ha kjennskap til ham, sier at navnet er helt ukjent.

Her er det tydelig at en eller annen blander sammen to forskjellige historier. Vi får vite at den flygende tallerkenen ikke falt ned på Spitsbergen likevel, men derimot på den tyske øya Helgoland i Nordsjøen. Her blir vi også foret med opplysninger om magnetiske strålekanoner, tungtvann, piller, bøker med ukjent skrift, og døde vesener. Intet av dette har figurert i våre tidligere kilder. I tillegg til dette får vi enda et navn på en involvert person: Den norske vitenskapsmannen **Hans Larsen Løberg**. Han blir den syvende personen i dette puslespillet. Avisen refererer til en uruguayansk avis, **El Nacional**, som igjen skal ha hatt en brasiliansk kilde²⁴. Våre søramerikanske kontakter har ennå ikke klart å oppspore disse kildene, men vi har dog klart å finne ut at den første omtale av Helgoland-historien ble publisert i september 1954, av sensasjonsbladet **Sir!**.¹⁸ Forfatteren var E.W. Grenfell, og historien må opprinnelig ha kommet herfra, ad omveier eller direkte:

FØRSTE RAPPORT OM DEN BERGEDE FLYGENDE TALLERKEN

Av E.W. Grenfell.

På en liten øy i Nordsjøen utenfor den tyske kysten er en hemmelig undersøkelse i gang for å avgjøre om hydrogenbombeeksplosjoner foretatt i Stillehavet tvang en flygende tallerken til jorden. Førstehåndsfunn ble avslørt nylig i Oslo, Norge, av dr. Hans Larsen Løberg, en forhenværende norsk vitenskapsmann, som uttalte at etterforskerne allerede hadde gjort en del usedvanlige oppdagelser. I sin rapport sa dr. Løberg at den mystiske knusing og splintring av bilruter i flere amerikanske byer for noen få måneder siden, kanskje ville bli forklart når resultatene av undersøkelsen foreligger. Fordi, tilføyer han, det påstås at den nedstyrtede tallerken var utstyrt med våpen som var i stand til å knuse glass med magnetiske stråler. Tallerkenen landet på Heligoland, en liten øy som tyskerne benyttet som ubåtbase under første verdenskrig. Da øya bare er et lite stykke land i et stort havområde, tror dr. Løberg at tallerkenen ble tvunget til jorden fordi hydrogenbombsprengningene fremkalte forhold i atmosfæretrykket som umuliggjorde flygning.

Det var ikke snakk om en nedstyrtningsulykke, og etterforskerne fant de fleste av tallerkenens instrumenter intakte. På bakken omkring fartøyet fant man likene av 7 menn. De var alle forbrent til ugjenkjennelighet. De kan, eller kan ikke, ha vært passasjerer ombord i det merkelige fartøyet.

Dr. Løberg, tidligere tildelt "Hungarian Physics Award", uttalte at detaljer om tallerkenen ble meddelt ham av en kollega som er med undersøkelseskommissjonen på Helgoland.

Hvis magnetiske stråler fra en flygende tallerken splintret bilvinduer, så vil politiet i atskillige amerikanske byer skrinlegge rapportene om en sak som brakte dem til kokepunktet for noen måneder siden.

Det hele begynte i den lille byen Bellingham i staten Washington, hvor skrekkslagne innbyggere opplevde at det i løpet av en ukes tid ble innbrakt 1500 biler med knuste frontruter - og ingen kunne forklare hvordan det var skjedd.

Bellinghams 34000 innbyggere begynte å lure på om spøkelser hadde invadert byen deres. Selv vinduene i hus og forretninger gikk i tusen knas. Enkelte ganger sprakk frontrutene mens bilene var i fart, men ingen kunne finne noen bestemt årsak. Mens denne forbausende historien ble gjort til gjenstand for avisoverskrifter over hele USA, unngikk Bellinghams øvrighet behendig de avsindige innbyggerne, politiet var i ferd med å bli gal, og de lokale

glassfabrikanter tjente en formue.

Så begynte glassrutene å gå i stykker i Wyoming, i Oklahoma City, Pittsburgh og tilslutt i New York. Ingen, selv ikke glasseksperter, kunne gi noen plausibel forklaring.

Tallerkenens magnetiske strålekanon, som dr. Løberg mener er ansvarlig for alt det istykkerslåtte glasset, kan muligens også gi en løsning på ennå et mysterium - nemlig en flyulykke nær Fort Knox i Kentucky den 7. januar 1948.

På denne datoen ble en uidentifisert flygende gjenstand iakttatt over Goodman-flybasen ved Fort Knox av både militære og sivile observatører. Flykaptein Thomas K. Bandell (sic!), som fløy i sitt fly over basen, kalte opp kontrolltårnet og meddelte at gjenstanden beveget seg med halvparten av hans hastighet. "Jeg flyr nå bort og tar en titt på den", sa han. "Den er like foran meg og beveger seg fremdeles med halvparten av min hastighet.

Den ser ut til å være av metall og er kjempestor... nå stiger den og flyr like fort som meg. Det er 360 miles i timen... (ca 580 km/t - OJB). Jeg stiger til 20000 fot, og hvis jeg ikke kan komme nærmere, oppgir jeg jakten". Klokken var 15:15. Og dette var siste kontakt Bandell (dvs. Mantell -OJB) hadde med kontrolltårnet. Mange timer senere ble liket hans funnet i vraket av maskinen ikke langt fra basen.

Hvis Heligoland-tallerkenens magnetiske strålekanon er intakt, kan den kanskje avsløre den kraften som får fly så vel som glass til å gå i stykker. Dr. Løberg påstår at fartøyet sannsynligvis landet ved hjelp av egne instrumenter, og etterforskerne studerte det på avstand i to dager, før de risikerte en nærmere undersøkelse.

Området hvor tallerkenen gikk ned ble bombardert med kosmiske stråler. Dessuten ble geigertellere og andre beskyttelsesanordninger benyttet før undersøkelsen begynte.

De syv forkullede likene som ble funnet omkring tallerkenen, er ennå uidentifiserte.

Klærne deres var brent fullstendig bort, og det var ingenting som kunne indikere om de var passasjerer i fartøyet eller om de var innbyggere på Helgoland, som hadde våget seg for nær tallerkenen for tidlig.

Merkelig nok syntes alle mennene å være i alderen fra 25 til 30 år og av samme høyde - omkring 5 fot og 8 tommer (ca 175 cm - OJB). Alle hadde perfekte tenner.

Etterforskerne har en teori: At de syv mennene var passasjerer som omkom i en brann inne i skipet. Flammene var sannsynligvis oppstått som følge av plutselige forandringer i atmosfæretrykket inne i tallerkenens hermetisk lukkede kabin.

Øverst i tallerkenen var der en falllem, hvor de syv likene muligvis kan ha blitt slengt ut ved landingsstøtet.

Ennå merkeligere var skipets dimensjoner. Det målte 91 fot i diameter, og kabinen var 70 fot i høyden. Faktisk var alle mål delelige med syv.

På instrumentbordet fantes en rekke trykknapper, men etterforskerne undersøker stadig den indre mekanismen for å finne ut av hva som får tallerkenen til å fly.

Dr. Labergs teori går ut på at tallerkenen kan ha fløyet ved hjelp å utnytte de magnetiske kraftfelt som vitenskapen vet omgir solsystemets ni planeter. Han påpeker at det fantes verken motor eller propeller, men hvis magnetisme er involvert, vil tallerkenen bevege seg på samme måte som en spiker som tiltrekkes av en magnet.

Landingsstellet består av en tripod bestående av tre metallsylindere, som kunne dreies i alle retninger. Det var ingen bolter, muttere eller skruer på tallerkenen, og i konstruksjonen fantes to metaller som er fullstendig ukjente for vitenskapen.

Skipets utvendige metallbekledning var av en type lettmetall som minnet om aluminium, men det var så hardt at det ikke engang smeltet ved en temperatur på 15000 grader F.

To menn kunne med letthet løfte den ene siden av tallerkenen.

Selv om det ikke umiddelbart ble fastslått at de syv forbrente mennene var passasjerer ombord på skipet, fant etterforskerne utstyr der inne som avgjort ledet tanken hen på oppholdsrom.

Køyer innebygget i veggen var pent anbrakt på den ene siden av kabinens indre.

En væske som lignet vann, men som var nesten tre ganger så tung som vanlig drikkevann, fantes i to små beholdere. På en hylle på veggen var det montert et rør som inneholdt et stort antall piller, muligens føde i tablettform.

Tallerkenens radio, som verken hadde rør, ledninger eller antenne, var omtrent så stor som en pakke sigaretter av king-size størrelse.

Brosjyrer og små bøker som synes å ha noe med navigasjonsproblemer å gjøre, fantes også, men etterforskerne prøver stadig å dechiffere de skrifttegnene som er benyttet i teksten.

Dr. Løberg understreket at når Helgoland-undersøkelsen er avsluttet, vil rapporten føye til et nytt kapittel i historien om de flygende tallerkenene.

"SIR", august 1954.

Hvor eller av hvem disse to historiene har blitt sammenblandet, er oss ukjent. Det er mulig dette vil bli løst hvis vi får tak i de søramerikanske kildene

Det kan forøvrig være fristende å ta med SUFOIs (Skandinavisk UFO Information) bemerkning til denne artikkelen, som ble gjengitt i UFO-Nyt i september 1960.⁵¹ Forfatteren, den kjente danske UFO-forsker fhv. major H.C. Petersen, skriver følgende:

Vi har gjennom lang tid arbeidet med denne saken for å få beretningen bekreftet eller avkreftet. Etter de undersøkelsene ingeniør Weie, Oslo, og undertegnede har foretatt, kan følgende opplyses:

1. *Artikkelen fremkom som sensasjonsartikkel i det amerikanske magasinet "SIR" i august 1954.*
2. *De tyske myndigheter ser ikke ut til å kjenne til saken.*
3. *Innbyggerne på Helgoland har aldri hørt om saken.*
4. *Den norske dr. Hans Larsen Løberg ser ikke ut til å eksistere, i hvert fall kjenner man ham ikke i Norge.*
5. *De rutesprengningene som er omtalt i artikkelen er misvisende og hører overhodet ikke hjemme der.*
6. *Mantell saken er fullt ut oppklart - resultatet var kjent allerede i 1954 - altså hører den heller ikke hjemme i artikkelen.*

Konklusjonen må heretter bli at vi står overfor en ondartet historie, som "en eller annen" har sett som sin fordel å sende på markedet som en autentisk historie. Ved å flette de svært kjente rutesprengningene og Mantell-saken inn i bildet har man trodd at det kunne virke tilstrekkelig overbevisende å nå målet - å skape mistro og forvirring. Det er innlysende at det kan sirkulere flere røverhistorier, og at vi må være forsiktige når vi står over for utenlandske beretninger, som ikke stammer fra en UFO-gruppe.

H.C.

Så hopper vi frem til november 1956, da det nederlandske UFO-tidsskriftet **UFO-Gids** gjengir, med mindre endringer, den samme teksten som **Hessische Nachrichten** for 26. juli 1954, men oppgir **Stuttgarts Dagblad** for 5. september 1955 som kilde.^{40,35} Siden den tid har **Stuttgarter Tageblatt** for 5. september 1955 blitt regnet som opphav til den historien vi har sett dukke opp allerede i juli 1954.³⁵ Flere forfattere, bl.a. William Moore, har brukt denne ikke-eksisterende avisen som "kilde". Det viser bare hvor dårlig kontrollen av kildene er blant enkelte etterforskere. "**Stuttgarts Dagblad**" kan på nederlandsk simpelthen bety en avis fra Stuttgart, og ikke nødvendigvis en oversettelse av det tyske "**Stuttgarter Tageblatt**" Men verken folk i CENAP eller andre etterforskere har funnet spor av en slik avis/artikkel.

Uansett, historien vandrer videre, og i 1966 kommer Frank Edwards's bok **Flying Saucers - Serious Business** ut.⁵⁸ Der påstår han å ha vært i forbindelse med et medlem av den norske undersøkelseskommissjonen. Og dette er sannsynligvis oberst Gernod Darnhyl, da han jo er den eneste navngitte personen fra kommisjonen. Den delen av boka som er interessant for oss i denne forbindelse, ble brakt i **Vi Menn** den 20. juli 1966, og derfra gjengir vi dette utdraget⁶⁰:

Hva ville skje hvis det i et land ble funnet en havarert UFO eller deler av en "flyvende tallerken"? På Svalbard var det i 50-årene en episode som holdt på å gjøre dette spørsmålet aktuelt. Nyhetsbyråene sendte ut meldinger om at man på Svalbard hadde observert noe som kunne ligne flyvrak. Senere ble det også meldt om funn av mindre gjenstander av overmåte mystisk art. Mer eller mindre organiserte undersøkelser av fenomenene foregikk, og i 1955 brakte "Stuttgarter Tageblatt" fra sin korrespondent i Oslo en sensasjonsmelding som gikk ut på at undersøkelsene hadde fastslått at "flyvraket" på Svalbard besto av materialer som var helt ukjente her på jorden!

Men kommisjonen holdt tilbake opplysninger om hva den hadde funnet, til den hadde konferert med USA og Storbritannia. Begge disse landene hadde da innført streng sensur når det gjaldt dette emnet. Det var ikke vanskelig å tenke seg at nordmennene aldri offentliggjorde hele rapporten - etter å ha rådført seg med de to land.

I 1964 skrev jeg til et medlem av den norske undersøkelseskommissjonen, og etter fire måneder fikk jeg et mystisk svar: "Dessverre er det umulig for meg å svare på Deres spørsmål på det nåværende tidspunkt".

Kunne han så svare meg en annen gang?

På dette spørsmål fikk jeg ikke svar.

(For egen regning vil VI MENN's redaksjon her tilføye: Etter krigen er det blitt liggende flere flyvrak på Svalbard, blant annet et tysk transportfly som var styrtet ned på Sør-Kapp-øya, og et tysk fly som landet i sølen i Adventsdalen og ikke kunne komme opp igjen. Akkurat i 1952 ble det forøvrig funnet et britisk fly i fjellet på Jan Mayen - tilfeldig oppdaget av en gruppe britiske studenter. At det skulle være funnet vrakrester av den art forfatteren nevner, er helt ukjent, i hvert fall for ledelsen av Norsk Polarinstitut og ledelsen av Store Norske Kulkompani A/S. Derimot kjenner man til at det meldte seg et mysterium da man i 1950-årene fant en ukjent og noe komplisert liten gjenstand på Svalbard, men den ble meget fort avslørt som tilbehør til en russisk meteorologisk radiosonde. Senere er det funnet flere slike gjenstander, som har sin helt naturlige forklaring.)

Denne påståtte korrespondansen mellom Frank Edwards og "et medlem av den norske kommisjonen" kan vi ikke betrakte som annet enn rent oppspinn for å krydre historien. Kopier av korrespondansen, som jo ville vært naturlig å inkludere i boka, har aldri dukket opp, og han navngir jo heller ingen person.

Så har vi (enda et!) rykte: En Trygve Mortensen opplyser i **Vi Menn** 21. juni 1967⁶⁶:

"Til dette kan jeg gjengi hva jeg hørte i Hammerfest i 1953. Historien gikk ut på at en flyver så en sirkelrund "tallerken" på snøen da han fløy over Svalbard. Han rapporterte det til sine overordnede da han kom tilbake til Norge. Etter hva som blir sagt, reiste det opp en engelsk-amerikansk ekspertgruppe, men det kom aldri noen rapport om deres undersøkelser".

Vi har prøvd å finne frem til denne Trygve Mortensen, men hittil uten resultat, dessverre. Men selv om Trygve Mortensen her gjengir korrekt det som han eventuelt skal ha hørt, så kan vi ikke ta dette som bevis for noe som helst.

I 1968 kommer Arthur Shuttlewood med sin bok **Warning From Flying Frieds** der han

kommer med ytterligere en ny vri på historien.⁷⁴ Han påstår at det var en Catalina flybåt og ikke 6 jetfly som fant objektet, og at tidspunktet var mai 1952 istedenfor juni. Dette er muligens uforskyldt, fordi han støtter seg til en artikkelserie ("Invasion from Space") av Bruce Sandham, fra **Western Daily Press**.⁶⁸ Hvor Bruce Sandham har fått sine opplysninger fra, vet vi ikke.

Condon-rapportens dom over denne saken, var at "*it seems well established that this story has no basis in fact*".

1968 var også det året da Spitsbergen-historien figurerte i en science-fiction bok, **The Fortec Conspiracy** av Richard M. Garvin og Edmond G. Addeo.⁷³

Opp igjennom årene har denne historien vandret fra artikkel til artikkel, fra bok til bok, såpass mange ganger at vi i dette heftet bare kan ta med det viktigste. Men for dere som er spesielt interessert, har vi bakerst en kronologisk bibliografi over alle de kildene vi har kjennskap til i denne saken. Det eksisterer helt sikkert mange flere.

Om vi så hopper frem til 1986, da William Steinman kommer med boken **UFO Crash At Aztec**, så er det enda et tilfelle av sammenblanding.¹²⁹ For det første blander han sammen Spitsbergen og Helgoland-historiene, slik at han påstår at 7 døde vesener ble funnet i Spitsbergen-tallerkenen. William Steinman skriver også at den piloten som først iakttok gjenstanden og rapporterte om dette, aldri vendte tilbake.

I den senere tid, har den kjente tallerken-fantasten Colman S. VonKeviczky fra ICUFON (Intercontinental U.F.O.-Galactic Spacecraft Research and Analytic Network), hevder å ha bevis på at USS General A.W. Greely (AP-141) fraktet vrakrestene fra Spitsbergen-tallerkenen til USA. Han har sendt oss et dokument, som vi gjengir på neste side, samt et foto av det skipet som skal ha ført vrakrestene til USA.¹⁵⁵ Som dere alle kan se må VonKeviczkys påstander betegnes som det rene sprøyt.

I denne forbindelse bør det nevnes en del artikler som sto i Svalbardposten tidlig på vinteren i 1991. Der ble det bl.a. referert til en satelitt-leteaksjon i slutten av 1950-årene, som muligens kan ha vært opphav til misforståelser.

I Svalbardposten for 8. februar 1991 stod det en artikkel med overskriften: "Noen som har hørt om fly- eller UFO-krasj på Svalbard i 1952?".¹⁵⁶ Redaksjonen hadde fått forespørsel fra en privat UFO-etterforsker i England, Pat Reidy, som var interessert i opplysninger om dette. Avisen siterer en del punkter fra hans brev, hvor bl.a. artikkelen i Stuttgarter Tageblatt (som jo ikke eksisterte!) for 5. sept. 1955 blir referert. Det blir også påstått at det var de to norske flygerne Brobs og Tyllensen som først fant vraket - noe som slett ikke var tilfelle iflg. kildematerialet. Frank Edwards' bok "Flying Saucers - Serious Business" er brukt som hovedkilde av Reidy, og han prøver å få bekreftet påstandene i denne boken.

I et svar på denne artikkelen, uttaler **Kjell Onarheim** seg til avisen den 22. februar under overskriften "UFO'en - lik en 'sigar'".¹⁵⁷ Han ble fortalt om hendelsen i 1963 og siterer lastesjef **Hans Skog** som skal ha sett "et eller annet" som for igjennom luften (uten nærmere tidsangivelse). Sysselmannen ble underrettet, og kort tid etter dukket det opp tre amerikanske Hercules-fly på Svalbard. En ettersøkning ble igangsatt, uten at noe offisielt resultat noensinne forelå.

Neste artikkel i Svalbardposten kommer 8. mars. Under overskriften "Mer om sigarformet 'UFO'" kommer det frem at det åpenbart siktes til to hendelser (som er forvekslet); den ene fra 1952 og en annen (dokumenterbar) episode fra april 1959.¹⁵⁹ Sistnevnte omhandler den angivelige nedstyrtningen av en satelitt, "Discoverer II", og jakten på denne. Her ble det satt inn amerikanske militærfly, samt norske helikoptre. Operasjonene blir omtalt i Svalbardposten den 18. og 25. april 1959. På tross av gode forhold blir det ikke funnet rester av satellittsylinderen, som skulle inneholde viktige opplysninger fra sin ferd rundt jorden.

I den foreløpig siste artikkelen, datert 22. mars med tittelen "U.S. Air Force kom med frukt og helikoptre" bekrefte opplysningene i det foregående innlegg.¹⁶¹ **Torleiv Mugås** i Harstad har

sendt bilder og beskrivelser av fly og helikoptre som ble brukt i operasjonen som omtaler kort det som skjedde. Noe resultat av letingen var det åpenbart ikke, iallfall kommer ikke dette frem i innlegget.

For sikkerhets skyld er hele årgangen av Svalbardposten for 1952 gjennomgått (Universitetsbiblioteket i Oslo, juli 1991) uten at man fant noen som helst omtale av UFO-saken. Skulle noe likevel ha foregått den gangen, er det iallfall ikke kommet denne avisen for øret.

Så kommer da problemet: Hvordan skal vi kunne avsanne alle disse hardnakkede ryktene; eventuelt bekrefte historien? Vel, det første vi kan gjøre, er å ta en titt på hva som er gjort av undersøkelser tidligere, samt diverse etterforskeres oppfatning angående saken. Spesielt må vi konsentrere oss om de 6 navngitte personene som skal ha vært involvert, og undersøke litt om det norske flyvåpens flytyper på denne tiden - i 1952.

I 1954 undersøkte VG om det skulle finnes noen vitenskapsmann ved navn Hans Larsen Løberg.²⁵ Alle som ble spurt og skulle formodes å ha kjennskap til denne personen, sier at navnet er helt ukjent.

Den amerikanske UFO-organisasjonen NICAP (National Investigation Committee on Aerial Phenomena) mottok i 1958 et brev fra den norske ambassade, der de sa at "our Air force's UFO material is mainly of security graded nature and cannot be put to the disposal of NICAP".⁴⁴ Dette brevet er av senere forfattere blitt brukt som bevis på at Spitsbergen-saken var klassifisert hemmelig. Men dette brevet nevner ikke denne saken spesielt, men UFO-dokumenter generelt! Og det at disse skulle være hemmelige, samsvarer med våre egne undersøkelser De dokumentene som har interesse for UFO-forskere, er ganske riktig delvis sikkerhetsgradert, da det ofte dreier seg om sensitivt etterretningsmateriale med referanser til forsvarsanlegg, bemanning etc.

Dansk UFO-forsknings "grand old man", fhv. major H.C. Petersen hadde som tidligere nevnt heller ingen tiltro til opplysningene i **Sir**-artikkelen, slik den ble oversatt i UFO-Nyt i 1960.⁵¹ Anny Baguhns undersøkelser i 1961, gjengitt i **UFO-Nachrichten** i mai 1961, nr.57, får samme resultat.⁵³ Ingen Løberg er kjent, og et tallerken-krasj på Helgoland er likedan ukjent. Som nevnt tidligere, så avviste Condon-rapporten saken som uten noen basis i fakta.

I 1974 opplyser NUFOC sine lesere om Spitsbergen-saken *"som har vært diskutert i det vide og det brede i snart tyve år, har nå til slutt vist seg å være rent oppspinn. Dette ble for kort tid siden brakt på det rene av journalist Arne Børcke under et oppdrag han utførte for NTB i Forsvarsdepartementet. Oppdraget gjaldt helt andre ting enn UFO'er, men Børcke fikk anledning til å undersøke alt det materialet som Forsvarsdepartementet satt inne med om Spitsbergen-affæren. Og det var ikke rent lite. Helt siden historien så dagens lys hadde man nesten kontinuerlig mottatt forespørsler om saken fra utallige interesserte av alle kategorier. Men Forsvarsdepartementet har absolutt intet kjennskap til at det skal ha inntruffet en slik tildragelse som den historien beretter om". (UFO-Forum nr.1/1974.¹⁰¹)*

Den 23. desember 1975 svarer Forsvarets Forskningsinstitutt daværende Norsk UFO Center på en forespørsel om Spitsbergen-saken.¹⁰⁷ Svaret er gjengitt på neste side i faksimile.

Den norske etterforskeren Jon-Ingar Haltuff skriver i et brev til Ole Heningsen i SUFOI den 18. juli 1978¹¹⁴: *"Som det ... vil fremgå betrakter jeg historien som nonsens, utfra det som det har vært mulig å kontrollere, er det rett og slett ikke fysisk mulig at det kan ha skjedd".* Og videre: *"Bare tanken på at en tysk journalist skal ha fått kjennskap til, eller ha vært til stede ved et hemmelig møte i det norske forsvaret som ingen norske aviser visste noen ting om, er i seg selv helt absurd. Saken faller på sin egen usannsynlighet".*

Kevin D. Randle anser, i Ronald D. Story's **The Encyclopedia of UFOs** fra 1980, at saken er en "hoax".¹¹⁹

Margareth Sachs skriver i The UFO Encyclopedia samme år, at "*selv om ryktene fortsetter å sirkulere, har intet avgjørende bevis hittil blitt presentert for å støtte historien*".¹²⁰ Jon-Ingar Haltuff skriver i et brev til Hansjürgen Köhler i CENAP den 14. januar 1981, at han anser det beskrevne hendelsesforløpet som en fysisk og politisk umulighet.¹²¹

28. mars 1985 besvarer Forsvarsdepartementet en forespørsel fra Philip Mantle i den engelske UFO-organisasjonen YUFOS (Yorkshire UFO Society).¹²⁷ Svaret er gjengitt på side 22 og 23, og som dere ser er tonen nokså syrlig.

Ole Henningsen i SUFOI, uttalte ved sitt foredrag den 21. november 1987 ved organisasjonens 30-års jubileum, at historien er oppstått ved misforståelser og overdrivelser.¹³¹

Mark Ian Birdsall i YUFOS (medutgiver av bladet QUEST) er derimot overbevist om at et rundt objekt krasjet på Svalbard i 1952, og at det var av sovjetisk opprinnelse.¹³² (Brev av 22. juli og 12. november 1989.^{137,138}) Vi har jo i den senere tid sett at QUEST-folkene er ganske blåøyde når det gjelder etterforskning! (De var bl.a. opphavet til historien og dokumentene om UFOen som angivelig skulle ha krasjet i Sør-Afrika i 1989 - "Project Diamond" - en historie som siden viste seg å være oppspinn.)

Andre etterforskere som stiller seg positivt til Spitsbergen-historien er Knut Aasheim. På forespørsel sendte han en del informasjon til undertegnede i et brev datert 26. juni 1991.¹⁶⁵ Deler av brevet er gjengitt i faksimile på neste side.

Denne versjonen er utvilsomt interessant dersom man er villig til å la alle tilgjengelige opplysninger (og rykter) underbygge historien som **de facto**. Gjengivelsen i 2. avsnitt burde falle på sin egen urimelighet pga. antall nivåer mellom originalkilde og forteller (KA). Her er det åpenbart at iallfall muligheten for forvring av en i utgangspunktet "normal" historie er tilstede. I 3. avsnitt er det tale om et (anonymt) førstehåndsvitne som KA har intervjuet pr. telefon. Dette gir atskillig mer "kjøtt på knokene", selv om beretningen virker noe anekdotisk. En viktig detalj her er utsagnet om at leteaksjonen (for å skjule dens opprinnelige formål) ble satt i gang for å lete etter "en nedfalt satellitt". Et litt underlig utsagn, da det sommeren 1952 fremdeles var mer enn fem år til romalderen!

Det virker som om ettersøkingen etter "Discoverer II2 har en finger med i spillet også her, uten at dette kan slås kategorisk fast. Uansett er sammenblandingen av fakta og fiksjon ganske sikkert legio, og vi blir sittende igjen med en litt tynn historie hvor det blir opp til hver enkelt å velge hvorvidt man vil ta den saken for god fisk eller ikke.

Men la oss nå ta for oss de personene vi har navnene på:

1. Flykaptein **Olaf Larsen**. Ingen har klart å finne frem til denne flygeren. Vi har heller ikke greid dette, til tross for en grundig ettersøking med forespørsel til Forsvarsmusèet og Forsvarets Overkommando.^{139,146,147,160}
2. Rakettspesialist **dr. Norsel**. Det samme gjelder for denne personen.
3. Rakettvåpenspesialist **Riedel**. Autentisk person med bakgrunn som angitt i kildene, først og fremst Saarbrücker Zeitung. Dette er den eneste av alle navngitte personer som beviselig har eksistert. Hvorvidt hans uttalelser er korrekt gjengitt kan derimot ikke verifiseres.
4. Oberst **Gernod Darnhyl**. ukjent. Det fremgår av kildene våre at det er en viss forvirring ute og går her. Noen påstår at Darnhyl er engelsk. Han er i hvert fall, ifølge våre undersøkelser, ikke norsk.
5. Løytnantene **Brobs & Tyllensen**. Ikke mulige å spore opp.
6. **Hans Larsen Løberg**. Påstått norsk vitenskapsmann. Tydeligvis et fiktivt navn, siden ingen har kjennskap til ham. I flere av kildene, bl.a. Sir, El Nacional og Dischi Volanti er det også et bilde av ham - eller den personen som skal forestille Løberg. Hvem dette

egentlig er, er det ingen av de etterforskerne vi har vært i kontakt med som har funnet ut. Men det er på det rene at bildet må være fra 1954, da Sir ble utgitt, eller muligens enda eldre. det gjør jo ikke så mye verken fra eller til for sakens vedkommende, men det er allikevel irriterende med en slik "løs tråd".

Forsvarsmusèet og Forsvarets Overkommando/Luftforsvarsstaben, begge i Oslo, har som tidligere nevnt, intet kjennskap til noen av disse navnene/personene.^{139,147}

Så vi ser at en god del etterforskere ikke har særlig tiltro til holdbarheten i denne saken. Og det har heller aldri fremkomme noen bekreftelse på disse navngitte personenes eksistens. Da gjenstår det å se litt på flytypene som eksisterte den gangen, samt deres rekkevidde i forhold til avstanden Svalbard-fastlandet. Korteste avstand fra Narvik (som var antydnet som utgangspunktet for flyene i de første kildene) til Hinlopen stredet er ca. 1250 km. De omtalte fly må ha hatt en aksjonsradius tilsvarende denne avstanden - eller helst en god del mer da det i flere kilder ble oppgitt at flyene kretset over funnstedet i **en time**. I sannhet en drivstoffkrevende og ikke minst uansvarlig operasjon med tanke på at flyene skulle tilbake til fastlandet igjen!

Catalina sjøfly ble brukt helt siden krigen, bl.a. til posttransport til og fra Svalbard. Men påstanden om at denne flytypen skal ha vært involvert i Spitsbergen-saken, forekommer først hos Bruce Sandham i 1967/68 og er siden sitert kun én gang.^{68,74} Så dette kan vi høyst sannsynligvis se bort ifra.

De jetfly som var i operativ tjeneste i flyvåpenet i 1952, var De Havilland DH 100 Vampire og Republic F-84 Thunderjet - begge jagerfly.^{139,146,147,160}

De Havilland DH 100 Vampire (i tre versjoner - F MK3, FB MK 52, samt TMK 52) ble levert fra mai 1948 og noen år fremover. Våren 1952 var skvadronen på Gardermoen oppsatt med denne flytypen. Men med en aksjonsradius på bare 980 km kan denne utelukkes.

Vårt siste alternativ er da Republic F-84 Thunderjet (i to versjoner - F-84E, og F-84G). De første 6 stk. F-84E ble levert 10. september 1951, og inngikk i 334 skvadronen på Sola. Disse var de eneste F-84E som ble levert til det norske luftforsvaret. Våren/sommeren 1952, derimot, mottok Norge 25 stk. F-84G. Totalt ble 200 stk. F-84G levert, og leveransen ble avsluttet i 1955. F-84G Thunderjet hadde en aksjonsradius på 1610 km. Dette ser jo virkelig bra ut! Kan det være sant allikevel? Nei! Hvorfor ikke?

Ifølge undersøkelser, så var startbanene i Nord-Norge enten for korte for disse flytypene eller under utbygging, slik at F-84 jetfly ikke kunne ha operert herfra. Alle F-84 flyene var jo også stasjonert i Sør-Norge på denne tiden. Avstanden Sola-Hinlopen er 2350 km, Gardermoen-Hinlopen knapt 2200 km. At dette ville ha vært en umulig operasjon i 1952 sier seg selv. I tillegg kommer som nevnt påstanden om at flyene kretset omkring "havaristen" i en time (hvor en evt. må tilføye enda 400-500 km til aksjonsradius). Selv med det utgangspunkt i Midt-Norge (Værnes; avstand til Hinlopen ca. 1800 km) ville det ha vært håpløst.

Konklusjon

Det må derfor bli denne forfatters konklusjonen at Spitsbergen-saken (og Helgoland-saken) ikke er annet enn rent oppspinn. De opprinnelige forfatterne, hovedsaklig J.M.M. og Sven Thygesen, har tydeligvis hatt et visst kjennskap til det norske flyvåpen - men på langt nær godt nok.

Selv om det ikke er noe som helst hold i saken, så tør jeg komme med en spådom: Denne saken vil etter all sannsynlighet fortsette å dukke opp i både bøker og tidsskrifter i fremtiden. Det vil stadig finnes "UFO-forskere" som synes at denne historien fortsatt fortjener oppmerksomhet og som ikke kan slå seg til ro med saklig argumentasjon som helt klart viser at saken savner enhver rot i virkeligheten. **Ole Jonny Brønne**

ETTERORD.

Følgende kan nevnes fra NETI sitt ståsted: 2 av oss i styret har tidligere hatt kontakt med 2 forskjellige jagerpiloter som muntlig til oss og hver for seg, gitt sin beretning delvis om hva som skjedde i denne Spitsbergen- saken. Av denne informasjonen kommer det klart fram at det virkelig var en UFO som styrtet og at det ble lagt ned flyforbud over området til det var klarert. Våre vitner/kilder ønsket å stå fram med ytterligere informasjon, men ble minnet på ved en henvendelse til Forsvaret om at den gamle taushetserklæringen ”gjelder” og de fikk ta konsekvensene selv (av den grunn følte de seg truet til taushet). De tok da ikke sjansen på å bli intervjuet, noe vi i NETI beklager meget sterkt. Vi synes i likhet med våre vitner at sannheten burde kommet fram, men vi kommer ingen vei for øyeblikket. Siste ord er nok ikke nevnt i denne saken, årstallet kan også være noe helt annet, mulig 1958? Den sikre sannheten får vi kanskje aldri om denne hendelsen! Dessverre. (Kjell Arne)

Kommentar av Tharald Beck, tidligere leder i NETI: Det er nevnt i artikkelen om at det er en typisk V-7 (UFO) som våpenkonstruktør Riedel uttalte. Hvis det var en V-7 som styrtet på Svalbard, måtte dette ha vært i 1945 og at objektet kom fra Nazi-Tyskland. I en slik sak som dette vil aldri riktige navn bli brukt.

Discovery har vist et program som er myntet på en styrt på Svalbard. Ifølge dette programmet foregikk styrten i 1965 og var en topphemmelig militær rekognoseringssatellitt med betegnelsen ”Corona”. Dette programmet ble satt i gang etter nedskytingen av U-2 spionflyet over daværende Sovjetunionen i 1961. ”Corona-programmet” gikk ut på å utstyre en satellitt med kamera med tanke på å ta bilde av interessante objekter i Sovjetunionen. Satellittene var konstruert for å slippe kameralasten over amerikansk territorium. Selve satellitten skulle deretter styrte og brenne opp i sitt møte med Jorden. Det var altså en slik satellitt amerikanske myndigheter hevdet styrtet på Hopen, på Svalbard, i 1965. Ifølge programmet klarte 2 CIA-agenter å ta seg opp til Hopen, reddet kamera og film, og fikk dette med seg til USA. Slik skulle de ha klart å snappe denne ”go-biten” rett foran ansiktet på Sovjetunionens veldige militærmakt.

Historien virker ikke helt troverdig, og har snarere preg av en dekkhistorie. Avstander og tilgjengelig materiell tilsier en helt annen type av redningsaksjon. I programmet blir 2 agenter sendt ut fra USA med rutefly til Norge og deretter fra Oslo til Tromsø. For så å ta seg frem til Hopen på egenhånd med innleide hjelpemidler. En slik aksjonsform tar rett og slett for lang tid. Sovjettiske stridskrefter patruljerte området regelmessig i luften, på vannet og med undervannsbåter. Det er derfor utenkelig at de ville brukt så lang tid på å komme til Hopen. Det naturlige ville ha vært å anmode om nødvendig assistanse med Norske militære myndigheter. Det er egentlig ingenting som tyder på at en ”Corona-satellitt” virkelig styrtet på Hopen i 1965. Selv om dette var et topphemmelig prosjekt den gangen, ville det ha etterlatt tekniske og observasjonsmessige spor på Hopen, avslutter Beck.

Møter mellom romferger og UFOer

Det er ikke bare på jorda man finner UFOer, også på turer til månen har mennesker støtt på aliens.

De fleste kjente UFO-observasjoner har hendt fra jorda eller fly, men etter hvert som vi mennesker begynte å reise i verdensrommet, til månen eller bare en snartur rundt jorda, har vi støtt på UFOer i både nye farger og former. Her en noen av gangene:

Den mest berømte UFO-observasjonen i rommet var da Niel Armstrong og Buzz Aldrin når de var på månen, så flere UFOer som fløy over månen og en UFO som landet i et krater, krateret var fylt av et hvit-blått lys. De skal ha filmet UFOen, men NASA har benektet både filmen, UFOen og krateret med lys. De som satt hjemme på jorda og hørte på Armstrong og Aldrin i amatørradioer sier de snakket om UFOer som fløy over dem og landet i et krater.

Men dette var ikke den eneste UFO-observasjonen Apollo 11 gjorde på ferden til og fra månen: Dagen etter at de forlot jorda så de en L-formet UFO, Mens de så på, endret den form, slik at den lignet "to sammenlenkede ringer som ble kastet gjennom rommet". Det kan ha vært en utbrukt rakettmotor, men ifølge NASA var den nærmeste motoren mer enn 9000 km unna.

Gemini 4 kjørte den 4. juni 1965 nesten på en sylinderformet UFO med tre stenger i den ene enden. Gemini 4 hadde kurs rett mot den, men rett før de krasjet, ble UFOen borte. James McDivitt som var ombord i Gemini 4 og sa at UFOen var hvit eller sølvfarget.

To måneder senere oppdaget bakkemannskapet for Gemini 5 "noe" på radarskjermene sine rett foran Gemini 5. Astronautene Conrad og Cooper så ut, og så en UFO, rett etterpå forsvant den. Cooper sa etterpå at: "Disse ikke-jordiske farkostene og mannskapene ombord er tydeligvis på besøk hos oss, og de er åpenbart mye mer avanserte enn oss her på jorda."

Også James Lovell på Gemini 7 så en UFO som passerte tett inntill romkapselen hans. Bakkemannskapet sa at det måtte være den utbrente rakettmotoren til Gemini 7, selv om astronautene ombord sa at de kunne se rakettmotoren og UFOen samtidig. NASA undersøkte hendelsen, men offentliggjorde ikke noe rapport.

UFOer blir ofte sett fra romferger og romkapsler, men NASA har ikke satt i gang en offentlig undersøkelse av hva det er.

Men det kan hende at grønne menn får besøk av oss: NASA har sendt ut Pioneer 10, som etter å ha tatt bilder av Jupiter og Pluto, fortsatte ut i verdensrommet på jakt etter liv. Pioneer 10 har med seg en plate som viser informasjon om oss mennesker, hvordan vi ser ut og hvor i universet man kan finne oss.

I tillegg sender det Amerikanske SETI-programmet radio- og TV-signaler ut i verdensrommet med budskap om hvem og hvor vi er. Samtidig lytter det etter signaler fra andre solsystemer i Melkevegen. (Anonym artikkel-forfatter)

Nyhetsbrevet ble avsluttet lørdag 4.november 2006

Artiklene i nyhetsbrevet "UFO-Nytt" gjenspeiler ikke nødvendigvis NETIs offisielle syn på UFO-fenomenet. Det faglige ansvar for materialet som publiseres i brevet tilfaller derfor den enkelte forfatter. En stor takk til de som har hjulpet til med nyhetsbrevet i form av oversettelse, korrekturlesing m.m.

Med vennlig hilsen: Redaktør Kjell Arne Høviskeland

SPITSBERGEN-SAKEN 1952: KRONOLOGISK BIBLIOGRAFI

1. "Auf Spitzbergen landete fliegende untertasse".
J.M.M.
Saarbrücker Zeitung, 28. juni 1952.
2. "Fliegende Scheibe auf Spitzbergen".
Eig.Bericht/JD.
Berliner Volksblatt, 9. juli 1952.
3. "Luftpolitische Monatschau".
Dr. Waldemar Beck.
Der Flieger, august 1952, side 147-8.
4. -----
AFP Paris.
Frigitt FOIA CIA-dokument, 8. august 1952, side 1.
5. "Väldigt ryskt tefat landade på Spetsbergen".

Aftontidningen, 10. august 1952.
IKKE SETT!
6. "'Ryskt tefat' landade på Spetsbergen".

Göteborgs-Tidningen, 10. august 1952.
7. -----

U.S. Air Intelligence Information Report, 12. september 1952.
IKKE SETT!
8. "Soviet Flying Saucer Report Discounted".
U.P.
(August/september 1952.)
9. "'Flygende tallerkener' eksisterer ikke".

Morgenposten, 27. oktober 1952.
10. -----

Tempo, før november 1952.
IKKE SETT!
11. "Det store spøgeri i himmelrummet".
Børge Rønne.
Det Rigtige, november 1952.
12. "Flying Saucers From Outer Space".
Donald E. Keyhoe.
New York: Henry Holt, 1953.
London: Hutchinson, 1954.
New York: Permabooks, 1954.
London: Arrow, 1956.
London: Wingate-Baker, 1969.
London: Tandem, 1970, side 65-6; 1973.
13. "Flying Saucers From The Moon".
"Flying Saucers On The Moon".
"Flying Saucers On The Attack".

- Harold Tom Wilkins.
 London: Peter Owen, 1954.
 New York: Citadel, 1954.
 New York: Ace, 1967, side 144.
14. "Flyvende Tallerkener Fra Verdensrummet".
 Donald E. Keyhoe.
 København: De Unges Forlag, 1954.
 15. "Les Soucoupes Volantes Viennent D'Un Autre Monde".
 Jimmy Guieu.
 Paris: Editions Fleuve Moir, 1954, side 55-6.
 Paris: Omnium Litteraire, 1972.
 16. "Reports from everywhere: Saucers over Scandinavia".

 Fate, mai 1954, side 30-1.
 17. "'Fliegende Untertassen' sind keine Fabel".
 Sven Thygesen.
 Hessische Nachrichten, 26. juli 1954.
 18. "First report on the 'captured' flying saucer".
 E.W. Grenfell.
 Sir, september 1954, side 16-17 + 56-7.
 19. "Das Rätsel der Fliegenden Teller".
 Viktor Zwicky.
 Tages-Anzeiger, 18. september 1954.
 20. "'Saucer' readers lift cups". (Leserbrev.)
 Dimitrios Theotokopulous/Elliot N. Goldstein/Gerard T. McDowell.
 Sir, oktober 1954, side 6.
 21. "'Flying Saucer' in 1945. German's account of experiments".

 The London Times, 19. november 1954.
 22. "Ryskt flygande tefat störtade på Spetsbergen".

 Aftonbladet, 19. november 1954.
 IKKE SETT!
 23. "Sensationella avslöjanden om 'flygande tefaten'".

 Västgöta-Demokraten, 19. november 1954.
 24. -----

 El Nacional, før 19. desember 1954.
 IKKE SETT!
 25. "Sør-Amerika melder om flygende tallerken i Norge!"

 Verdens Gang, 19. desember 1954, side 1+11.
 26. "Flygende tallerken på 'Helgoland'".

 Helgeland, 21. desember 1954, side 1.
 27. "Flygende Tefat: Observatörer Från Världsrymden".
 Donald E. Keyhoe.
 Stockholm: Forum, 1955.
 IKKE SETT!

28. "Flying Saucers Uncensored".
Harold Tom Wilkins.
New York: Citadel, 1955, side 59.
London: Arco, 1956.
New York: Pyramid, 1967; 1974.
29. "Hemmelige Rapporter Om Flygende Tallerkener".
Donald E. Keyhoe.
Bergen: John Griegs Forlag, 1955, side 71-2.
30. "Hvem Er Hvem?"
Harald Gram & Bjørn Steenstrup (red.).
Oslo: Aschehoug, 1955.
Alle andre utgaver 1912-1984, har også blitt gjennomført etter navnene.
31. -----
Dorothy Kilgallen.
Journal American, 22. mai 1955.
IKKE SETT!
32. "Briton Certain 'Discs' Come Out of Space".
Dorothy Kilgallen.
Washington Post, 23. mai 1955.
33. -----
Dorothy Kilgallen.
Miami Herald, 23. mai 1955.
IKKE SETT!
34. "All Sources Pour Cold Water on Flying Disc Tale".
International News Service.
Washington Post, 24. mai 1955.
35. -----

Stuttgarter Tageblatt (Stuttgarts Dagblad), 5. september 1955.
EKSISTERER IKKE!
36. "'Fliegende Untertassen' sind ausserirdischer Herkunft".

Neues Europa, 1. desember 1955.
37. "Flying Saucers Come From Another World".
Jimmy Guieu.
London: Hutchinson, 1956.
New York: Citadel, 1956.
IKKE SETT!
38. "Black-Out Sur Les Soucoupes Volantes".
Jimmy Guieu.
Paris: Editions Fleuve Noir, 1956, side 98-100. Paris: Omnium Litteraire, 1972.
39. "La 'soucoupe' du Spitzberg".
Lord Dowding.
Le Courrier Interplanetaire, 1. januar 1956.
40. "De Schotel op Spitsbergen".

UFO-Gids, november 1956.
41. "Inside Saucer Post...3-0 Blue". Leonard H. Stringfield.
Cincinnati/Ohio: CRIFO, 1957, side 59.

42. "News Of Spitzbergen UFO Revealed".
William H. Noordhoek Hegt.
A.P.R.G. Reporter, februar 1957, side 6.
43. "The Air Forces Of The World".
Lieut.-General B.F. Motzfeldt: "The Royal Norwegian Air Force".
1958, side 209-12.
44. Brev fra Col. O.B. Engvik (Air Attache, Norwegian Embassy) til NICAP, 1958.
IKKE SETT! <LI<"REGER Sternen?".
Hans Mittwoch.
UFO-Nachrichten, no.23 - juli 1958.
45. "Flying Saucerama".
"New Flying Saucerama".
Frank E. Stranges.
New York. Vantage, 1959.
Glendale/NY & Venice/CA: IEC, 1962; 1963; 1966.
Van Nuys/California: IEC, 1974, side 79-83.
46. "Scheibförmiger Düsenjäger". Hermann Hiemenz.
Zürich: 1959.
47. ----
Hermann Hiemenz.
Neue Züricher Zeitung, siste halvdel av 1950-åra.
IKKE SETT!
48. "Jordiske Flyvende Tallerkener".
Hermann Hiemenz.
Vojens: SUFOI, 1960, side 12.
49. "Un disco volante nei Mari del Nord".

Dischi Volanti, juli/august 1960, side 9-10.
50. "Nedstyrtet fl. tallerken".
E.W. Grenfell.
UFO-Nyt, oktober 1960, side 157-9.
51. "UFO stürzt vor der deutschen Küste ab".
Frank E. Stranges.
UFO-Nachrichten, no.55 - mars 1961.
52. "Zum Fall Helgoland".
Anny Baguhn.
UFO-Nachrichten, no.57 - mai 1961.
53. "Vi overvåkes fra verdensrommet".
Ragnar G. Stene.
Vi Menn, 27. september 1961, side 12-3 + 46-7.
54. "Nyt fra SUFOI-Norge".
Leif E. Pedersen.
SUFOI Måneds-Nyt, november 1961, side 1.
55. -----

Flying Saucer Review, v 8/n 4 - 1962.
IKKE SETT!
56. "Ritrovato Un Disco Volante Presso Le Coste Della Germania Del Nord".

Clypeus, v 2/n 1 - januar 1965.

57. "Flying Saucers - Serious Business". Frank Edwards.
New York: Lyle Stuart, 1966, side 80-3.
New York: Bantam, 1966, side 44-8.
London: Mayflower, 1967.
58. "The Flying Saucer Story".
Brinsley Le Poer Trench.
London: Neville Spearman, 1966.
New York: Ace, 1968.
London: Tandem, 1973.
IKKE SETT!
59. "Hvor kommer de fra?"
Frank Edwards.
Vi Menn, 20. juli 1966, side 8-9 + ?.
60. "A flying saucer discovered near the coasts of N. Germany".

Probe, v 3/n 4 - juli/august 1966, side 8-9.
61. "Death Of A UFO!/UFODdities".
Edmond Good.
1967.
IKKE SETT!
62. "Flyvende Tallerkener - En Alvorlig Historie".
Frank Edwards.
København: Biilmans Forlag, 1967, side 68-71.
63. "Spøgelser på himlen".
Horst Hoffmann.
Land Og Folk, 2. februar 1967.
64. "Han vil forberede oss på møte med vesener utenfra"

Anders Langes Avis, 15. april 1967.
65. "Svalbard-'tallerken'".
Trygve Mortensen.
Vi Menn, 21. juni 1967.
66. "What does the Air Force really know about flying saucers?"
George W. Ogles.
The Airman, juli 1967, side 4-9; august 1967, side 26-31.
67. "Invasion From space".
Bruce Sandham
Western daily Press, 1967 eller 1968.
IKKE SETT!
68. -----

Probe, 1967 eller 1968.
IKKE SETT!
69. "Challenge To Reality".
John Macklin.
New York: Ace, 1968, side 154-7.
70. "Identified Flying Objects".
Robert Loftin.
New York: David McKay, 1968, side 16-21.

71. "Scientific Study Of Unidentified Flying Objects".
Daniel S. Gillmor/Edward U. Condon (red.) - Roy Craig/Harriet Hunter.
Springfield/VA: NTIS, 1968, side 133-34.
New York: E.P. Dutton, 1969.
New York: Bantam, 1969, side 90-1.
London: Corgi, 1969.
London: Vision, 1970.
72. "The Fortec Conspiracy".
Richard M. Garvin & Edmond G. Addeo.
Los Angeles: Sherbourne, 1968.
New York: Signet, 1969.
73. "Warning From Flying Friends: Flying Saucer Revelations".
"UFO Prophecy"
Arthur Shuttlewood.
Warminster/Wilts.: Portway, 1968, side 83-5.
New York: Global Communications, 1978.
74. "Crashed saucers have been found: The evidence".
A special investigation team.
Penthouse, v 3/n 3 - 1968, side 26-8, 30.
75. "Physical evidence or full-blown hoax?"
Brad Steiger.
Saucer Scoop, v 3/n 2 - mai 1968.
76. "A flying saucer discovered near the coasts of N. Germany".

Flying Saucers, No.60 - oktober 1968, side 24.
77. "Raumschiff vor norddeutscher Küste entdeckt".
W.R. Drake
UFO-Nachrichten, No.148 - desember 1968.
78. "Flygende tallerkener - svindel eller virkelighet?"
Nils Petter Weiberg-Aurdal.
Sunnmørsposten, 20. desember 1968.
79. "Le Livre Du Mysterieux Inconnu".
Robert Charroux.
Paris: Editions Robert Laffont, 1969.
IKKE SETT!
80. "Flygende tallerkener - fakta og tro".
Jon-Ingar Haltuff.
Sunnmørsposten, 2. januar 1969.
81. "Hvem lyver om flygende tallerken på Svalbard?"
Nils Petter Weiberg-Aurdal.
Sunnmørsposten, 28. januar 1969.
82. "Hvem Hva Hvor 1970".
Ola Veigaard/Arne G. Lindström (red.).
Oslo: Schibsted, september/oktober 1969, side 289-94.
83. "Flying Saucers Have Arrived".
Jay David (red.) - Brinsley Le Poer Trench.
Cleveland: World, 1970, side 136-42.
84. "UFO på Svalbard?"
T.R.
Vi Menn, 17. februar 1970.

85. Brev fra Willi Brill (Archivleiter, Saarbrücker Zeitung) til Jon-Ingar Haltuff.
2. april 1970.
86. Brev fra Wolfgang Nagel til S.E. Søren Christian Sommerfelt (Botschafter des Königreiches Norwegen).
19. juli 1970.
87. "Mystery aeroplanes of the 1930s - Part 2".
John A. Keel.
Flying Saucer Review, v 16/n 6 - juli/august 1970, side 9-10.
88. "That Spitzbergen saucer".
Antonio Ribera.
Flying Saucer Review, v 16/n 6 - november/desember 1970, side 21-2.
89. "Shui lo, shih ch'u".
Gordon Creighton.
Flying Saucer Review, v 16/n 6 - november/desember 1970, side 25.
90. Brev fra Wolfgang Nagel til Arne Kapstø (Königliche Norwegische Botschaft).
21. februar 1971.
91. Brev fra oberstløytnant Ole Miøen (Königliche Morwegische Botschaft) til Wolfgang Nagel.
19. april 1971.
92. Brev fra Wolfgang Nagel til oberstløytnant Ole Miøen (Königliche Norwegische Botschaft) til Wolfgang Nagel.
27. april 1971.
93. Brev fra oberstløytnant Ole Miøen (Königliche Norwegische Botschaft) til Wolfgang Nagel.
27. april 1971.
94. "The truth about Spitzbergen".
Jonathan M. Caplan.
Flying Saucer Review, v 17/n 3 - mai/juni 1971, side 30-1.
95. "The truth about that crashed flying saucer on Spitsbergen".

SS&S, No.60 - 1971, side 5-6.
96. "The Mysterious Unknown".
"The Gods Unknown".
Robert Charroux.
London: Neville Spearman, 1972.
London: Corgi, 1973. New York: Berkley, 1974.
IKKE SETT!
97. "These cunning british: The truth at last!"
Gordon Creighton.
Flying Saucer Review, v 19/n 4 - 1973, side 23.
98. "Beyond Earth - Man's Contact with UFOs".
Ralph & Judy Blum. Springfield/MA: Phillips, 1974.
New York: Bantam, 1974, side 173; 1978.
London: Corgi, 1974; 1978.
99. "De Otrøliga Tefaten".
Eugen Semitjov.
Stockholm: Askild & Kärnekull, 1974, side 71.
100. Historien om den nedstyrkede UFO'en på Spitsbergen var oppspinn".
Kolbjørn Stenødegård.
UFO Forum, 1/1974, side 16.

101. "UFO:t som kraschade i Spetsbergen".
Frank Edwards.
UFO-Rapport, 2/1974, side 7.
102. "Det ryska UFO-mysteriet".
Eugen Semitjov.
Allers, Nr.33 - 18. august 1974.
103. "UFOt som störtade på Spetsbergen".
Loy Solli.
UFO Raden, 4/1974, side 1-2.
104. "The Edge Of Reality".
J. Allen Hynek & Jacques Vallee.
Chicago: Henry Regnery, 1975, side 68.
105. "Sherlock Philip Klass".
Sven Magnusson.
Sökaren, 10/1975, side 21-3.
106. Brev fra T. Krog (Forskningsjef, Forsvarets Forskningsinstitutt) til NUFOC.
23. desember 1975. <LI<"UFO Schulbuben-Ulk?".
Dieter Von Reeken.
Esotera, januar 1976, side 64-5.
107. "UFO-bedraget under lup".
Einar Hjerup.
Jyske Tidende/Kolding Avis, 7. mars 1976.
108. "The crashed Spitzbergen saucer".
Arthur Bray.
Canadian UFO Report, vol 4/no 2 - 1977, side 17.
109. -----
Bill Bard.
Canadian UFO Report, vol 4/no 3 - 1977, side 24.
110. "1978 MUFON UFO Symposium Proceedings" - "Retrievals Of The Third Kind".
Leonard H. Stringfield.
Seguin/TX: MUFON, 1978, side 102.
111. "The secret of Spitzbergen: Has a crashed UFO been recovered?"
Pat Bontempo.
UFO Update, sommeren 1978, side 44-8.
112. Brev fra Jon-Ingar Haltuff til Ole Henningsen.
18. juli 1978.
113. "De Ufattelige UFO'er".
Eugen Semitjov.
Valby: Borgen, 1979, side 75 + 142-3.
114. "Official Guide To UFO Sightings."
Carl Sifakis.
New York: Drake, 1979, side 23-4. New York: Sterling, 1979.
115. "The Spitzbergen saucer crash".
William L. Moore & Gary C. Magnusson.
B>UFO Report, v 7/n 5 - november 1979, side 28-31 + 77.
116. "Besökare Från Kosmos".
Boris Jungkvist.
Stockholm: Zindermans, 1980, side 244.

117. "The Encyclopedia Of UFOs".
Ronald D. Story (red.) - Kevin D. Randle.
Garden City/NY: Doubleday, 1980.
London: New English Library, 1981, side 348.
118. "The UFO Encyclopedia".
Margaret Sachs.
New York: G.P. Putnam's Sons, 1980. London: Corgi, 1981, side 306-7.
119. Brev fra Jon-Ingar Haltuff til Hansjürgen Köhler (CENAP).
14. januar 1981.
120. "UFO Crash/Retrievals: Amassing The Evidence - Status Report III".
Leonard H. Stringfield.
Cincinnati/OH: juni 1982, side 30-1 + 42.
121. "Havarete UFOer".
Hilary Evans.
UFO, 3/1983, side 7-10.
122. "Pan sur le bec!"
Thierry Pinvidic.
OVNI Presence, Nr.28 - desember 1983, side 26+29.
123. "The Age Of The UFO".
Peter Brookesmith (ed.).
London: Orbis, 1984, side 46-7.
124. "Flygende tallerken krasjet på Spitsbergen!"
William L. Moore.
Det Ukjente, 9/1984, side 48-50.
125. Brev fra Arild Isegg ('Forsvarsdepartementet) til Philip Mantle.
28. mars 1985.
126. "The Spitzbergen Saucer Crash".
William L. Moore & Gary C. Magnusson.
Burbank/California: WLM Publications & Research, 1986.
127. "UFO Crash At Aztec".
William S. Steinman & Wendelle C. Stevens.
Tucson/AZ: UFO Photo Archives, 1986, side 353-65.
128. "Gåtan vid Spetsbergen".
Roger Ersson.
UFO-Aktuellt, 3/1986, side 27; 4/1986, side 17.
129. "UFO-styrt ved Spitsbergen og andre UFO-myter".
Ole Henningsen.
Lyngby: SUFOI, 21. november 1987.
130. "The ultimate solution".
Mark Ian Birdsall.
20/20 Vision, 1988, side 19-20.
131. "Crash of the Spitzbergen disc".
Howard C. Dudley.
North American SETI Magazine, v 1/n 1 - august 1988, side 6-7.
132. Brev fra Pat Bontempo til Ole Jonny Brønne.
20. desember 1988.
133. "Kontakt Med UFO".
Boris Jungkvist.
Stockholm: Zindermans, 1989, side 44-7.

134. "Incident at Heligoland".
Pat Bontempo.
UFO Universe, Nr.5 - våren 1989, side 19-22.
135. Brev fra Mark Ian Birdsall til Ole Jonny Brønne.
22. juli 1989.
136. Brev fra Mark Ian Birdsall til Ole Jonny Brønne.
12. november 1989.
137. Brev fra oberstløytnant K. Drægri & major R. Glenne, (Sjef avd II & Fagsjef luftmilitært matr., Forsvarsmuseet) til Ole Jonny Brønne.
10. januar 1990.
138. Brev fra Ole Henningsen til Ole Jonny Brønne.
4. februar 1990.
139. "Jungkvists fjärde UFO-bok".
Anders Liljegren.
UFO-Aktuellt, 1/1990, side 6-8.
Sökaren, 2/1990, side 22-5.
140. "Flexible option".
G.W. Birdsall.
Quest, v 9/n 3 - 1990, side 5.
141. "The Helgoland Crash: A Progress Report On A Continuing Investigation".
Pat Bontempo.
Ocean Grove - Asbury Park/NJ: Pat Bontempo, 24. juni 1990.
142. "The Spitzbergen Riddle. A Progress Report On A Continuing Investigation".
Pat Bontempo.
Ocean Grove - Asbury Park/NJ: Pat Bontempo, juli 1990.
143. Brev fra Anders Liljegren til Ole Jonny Brønne.
21. juli 1990.
144. "Spetsbergen Och Det Norska Flygvapnet Våren 1952". Anders Liljegren.
Norrköping: Anders Liljegren, 21. juli 1990.
145. Brev fra oberstløytnant K. Drægri & major R. Glenne (Forsvarsmuseet) til Ole Jonny Brønne.
3. august 1990.
146. "UFOs...exploring the 'E.T.' phenomenon".
William L. Moore.
Hollywood Gazette, 3. oktober 1990.
147. "Angeklagt: Der UFO-Beweis".
Werner Walter.
Mannheim: CENAP, november 1990, side 37-45.
148. "New information on the Spitzbergen saucer crash".
William L. Moore.
Focus, 31. desember 1990, side 7-8.
149. "The UFO Encyclopedia"
John Spencer.
London: Headline, 1991, side 227.
150. Brev fra Ole Henningsen til Ole Jonny Brønne.
7. januar 1991.
151. Brev fra Ole Henningsen til Ole Jonny Brønne.
13. januar 1991.

152. "Crashed saucer stories".
Vicki Cooper.
UFO Magazine, v 6/n 1 - januar/februar 1991, side 15.
153. Brev fra Colman S. VonKeviczky til Ole Jonny Brønne.
7. februar 1991.
154. "Noen som har hørt om fly- eller UFO-krasj på Svalbard i 1952?"

Svalbardposten, 8. februar 1991, side 12.
155. "UFO'en - lik en sigar".

Svalbardposten, 22. februar 1991, side 10.
156. "Those who care to tell the truth".
Commander X.
UFO Universe, februar-mars 1991, side 58.
157. "Mer om sigarformet 'UFO'".

Svalbardposten, 8. mars 1991, side 4.
158. Brev fra oberstløytnant K. Drægri & major R. Glenne (Forsvarsmuseet) til Ole Jonny Brønne.
14. mars 1991.
159. "U.S. Air Force kom med frukt og helikoptre".

Svalbardposten, 22. mars 1991, side 19.
160. Brev fra Anders K. Sæther (Scandinavian Historic Flight) til Ole Jonny Brønne.
3. april 1991.
161. Brev fra ekspedisjonssjef Morten Ruud & konsulent Anita Christoffersen (Justis- og Politidepartementet) til Ole Jonny Brønne.
22. april 1991.
162. "UFO-Norge ber om redegjørelse".

Svalbardposten, 26. april 1991.
163. Brev fra Knut Aasheim til Ole Jonny Brønne.
26. juni 1991.